

ČYŘOVSKE HEROLD

Léto je blíž
má duši čistou
a země blízko k oblakům ...

léto v mlžnejch kopcích

Vodjakživa nás jezdilo pět. U kamarádů sme byli tak trochu blázni. Nikdo s náma nechtěl jezdit, každej vodpadnul. Naše velký kempy, to byla dřina a pot. Proto taky s náma nejezdily žáby. V normálním životě sme si to vynahrazovali jako na truc, ale ven s náma nikdy žádná nechtěla. Trochu sme jima za to pohrdali, my sme se venku vopravdu dřeli, zakládali sme si na tom, že máme prolezlý snad všechny hřebenovky, že známe nazpaměť snad všechny naše kopce a hory. Kdysi sme zjistili, že za každým krásným zážitkem nebo pocitem musí stát kus dřiny, propocená košile, aby to byl vopravdu zážitek. Podle toho sme jednali. Kamarádi z jinejch vosad jezdili na stálý kempy a my šlapali v horku, zimě, dešti, jako by nás hnalo vědomí, že život je krásnej, ale krátkej.

Byli sme vlastně jenom taková parta na polykání kilometrů a hezkejch věcí. Neměli sme ani šerifa, ačkoliv sme bez řečí uznávali jako autoritu Pavla. Na něj se ani nějak nehodila žádná přezdívka, i když sme se vo to často pokoušeli. Pavel byl Pavel a nemoh bejt ani Abbé, jak mu začal říkat All, ani Jaro, jak mu až do dneška říkal Chrob. Já mu chtěl říkat Mirku, protože byl Dušínovi z Rychlejch šípů podobnej až nápadně. To von v nás zažehnul ten hlad po cestách.

Letos sme se zase sešli jako obvykle před velkým kempem, byli sme celí netrpělivý z votřesný jízdy vlakem. Stopem sme to nechtěli riskovat, tři dny se plácet po silnicích není v tom vedru nic příjemnýho. Vystoupili sme na malý stanici ztracený v lesích, nakoupili jídlo a vypařili se nahoru do kopců. Vodjakživa nás lákaly tím, jak byly neskutečný, jakoby jen načrtnutý na pozadí věčnejch mlh a mraků. Jezdíváli sme vokolo dál na Slovač a dycky sme si slibovali, že se do nich jednou podíváme. Nezklamaly nás. Byly šedivý, drsný s kamenitejma stezkama, spoustama čistejch potoků, skalnatějch sedel a větrnejch náhorních planin, kde sme se brouzdaleli slomí travou.

Včera večer sme došli k triangulačnícímu bodu, a protože pod ním byla malá planina z vodou, zůstali sme tam; chtěli sme si pořádně vodpočinout. Vybalujeme zrovna uzdy, když Slim povídá: „Hele, rusalky!“ Kouknem nahoru a vopravdu, proti bledý večerní vobloze se černají tři siluety. Pohybovaly se tam nahoře jako stíny duchů, přicházely po hřebenu

kolem trianglu a my stáli vokouzleně a nehnutě, až ty stíny docela normálně zavolaly: „Ahóój!“

Byly to tři holky, Slovenky, vo něco starší než my, s lehkou bagáží, šly hřebenovku proti nám a byly z toho málem na větví, že nás tady potkávají. Ty kopce sou vopravdu vopuštěnej kout světa. Měly hlad a žízeň, ale nejmiň pál hodiny sme jen tak povídali, šťastný z toho nečekanýho shledání pod večerní letní voblohou, šťastný, že slyšíme zase lidskou řeč, protože za celou tu dobu sme nikoho nepotkali. Něco takovýho nás ani ve snu nenapadlo, holky spadly jako z nebe a my, ač drsný vágusové, dávající přednost chlapskýmu mlčení před vaní dívčích vlasta, byli podvědomě rádi, že je na světě taky něco jinýho než kopce, hovězí konzervy a Slimovy cigarety. Ty holky nám tu prostě chyběly, kdyby nepřišly, museli sme si je vymyslet.

Konečně nám řeči došly, večere byla hotová a nás teď sedělo na tom malým plácku vosum vokolo vohně. Dlabali sme, pokukovali po sobě a bylo nám fajn. Zapálili sme si a poslouchali Lučku, vyprávěla něco svejm kamarádkám, smály se tiše a večera pomalu ubejvalo. Najednou šáhla Lučka do uzdy a noci se vozvaly chvějivý zvuky foukací harmoniky. Bylo to tak nečekaný, že sme naráz zmlkli, jen voheň chroustal jedlový klacky a někde v údolí rachotil vlak.

Melodie jako ty kopce tady, klesala a stoupala. Jako kouř z našich cigaret. Když sme začali jezdit, brával All s sebou kytaru, ale zjistili sme, že nám překáží, a tak sme se spokojili se zpíváním, jak nás právě napadlo. Vobyčejně to byl Slim, ktorej z nadbytku vnitřní energie najednou z ničeho nic neartikulovaně zařval a skončil v chrapotu a nejasným mumlání. Už sme si na to zvykli a tak nás teď Lučka s tou harmonikou přivedla do stavu vytržení, byli sme prostě naměkko. Asi to bylo taky tím, že nám už končila dovolená, potom to nevobvyklý setkání, přítomnost těch hezkejch, příjemnejch holek a vůbec, večer byl nádhernej.

Nakonec Lučka vstala a my šli za ní jak vočarovany tou nebeskou hudbou až nahoru k trianguláku. Bylo už před půlnocí, vzadu nad hřebenama vyrastal vobrovskej koláč měsíce a dole v údolích se válely mlhy, bílý v tom nesku-tečným světle. Už dávno nehrála harmonika, ale my eště seděli, malej těsnej kroužek lidí uprostřed hluboký letní noci. Vím, že sme přemejšleli vo stejný věci, jak sme tak mlčky a vomámeně sledovali pouť měsíce. Kvůli takovejm chvílím, pro tyhle noci a krásný setkání jezdíme ven.

Teprve dlouho po pálnoci sme šli spát.

K ránu mě probudil nějaký nejasnej hluk. Bylo takový to šedivý přítmí těsně před úsvitem a já viděl přes zalepený voči jenom nějaký nejasný stíny stíny kolem přístřešku holek. A pláč, tichý vzdychání. To mě probudilo docela. Eště sem zahlíd Chroba jak vylejzá ze spacáku a de směrem k tomu pláči. Vyrabal sem se pracně ze všech zipů a v tu chvíli mi zaleh uši mlaskavej zvuk dvou facek. Každou vteřinu bylo víc vidět. Ze tmy se vylouply postavy dvou holek a vopodál shrbenej raneček usedavě vzlykající Lučky. Před vohnišťem stál se svěšenejma rukama Pavel a díval se do země. Ali a Slim se blížili z vopačný strany, Nikdo nám nemusel nic vysvětlovat.

Dívali sme se jak holky balej a vodcházej, až je pohlti-
lo šero lesa. Byli sme zase sami. W.Ryvola

... tohle je přeci bluegrass
tak jenom bluegrass zní
na pláních modrá tráva se vlní
tohle je Tennessee ...

BLUEGRASS

Procházím se modrou travou, sám v rozlehlé pláni. Mhouřím oči do zapadajícího slunce, když tu mi náhle vítr přivál pár tónů - slyším jiskřivý zvuk banja i melancholicky bloumající dobro, přiklepy kytary, pikování mandoliny a dřevně vrzající housle. Vše podbarvu je rytmický dusot basy. Okamžitě zrychlují a za pár chvil už otvírám dveře začouzené knajpy - uvnitř se hraje bluegrass... Záhy sedím za stolem a strídám sklenku, fajfku, kytaru... Píseň stíná píseň a noly buší do rytmu. Tennessee...

Tak nějak si to představujeme. Hrajeme a sníme o bájných zemích s modrou travou. Žvatláme anglicky a vidíme se v prachu dálnice - a slyšíme Nashville blues... Jak však vznikl onen hudební proud, kterému říkáme tak poeticky - bluegrass?

Můžeme říci, že na začátku byla lidová hudba bílých osadníků amerického Jihu. Různé nástroje i styly dovezené z původních vlastí se promíchávaly v kotli hor spolu s každodenní tvrdou prací i občasnou zábavou v hudbu zvanou "hillbilly" nebo "mountain music".

Stoupající obliba country ve dvacátých a třicátých letech našeho století a mnoho nových rozhlasových stanic uvadly zvolna na scénu i tyto písně - ať již původní nebo v jejich stylu nově vytvořené.

Za otce bluegrassu je považován Bill Monroe. Tento virtuózní mandolinista /narozen 1911 v Kentucky/ ukončil v roce 1938 čtyřletou spolupráci se svým bratrem Charlem a založil novou skupinu, kterou pojmenoval po zvláštní namodralé trávě plání svého mládí - THE BLUEGRASS BOYS. Skupina byla jedním z mnoha "string-bandů" své doby. Zlom nastává v roce 1945, kdy do skupiny přichází nesmělý mladík ze Severní Karolíny - Earl Scruggs. Jeho nově pojata hra na pětistrunné banjo se stala dominantním znakem skupiny. Během tříletého vystupování The Bluegrass Boys se název skupiny vžil i pro nově vzniklý hudební směr, který záhy nalezl četné obdivovatele i pokračovatele. Nápadná odlišnost lidového a přitom technicky precizního bluegrassu s jeho akustickými nástroji a někdy až čtyřhlasými vokály od tehdy již značně komercializovaného hlavního proudu country music mu získala mnoho oblíbenců po celém světě.

V roce 1948 odchází Earl Scruggs a kytarista Lester Flatt ze skupiny Billa Monroea, aby založili vlastní, jednadvačacet let trvající kapelu THE FOGGY MOUNTAINS BOYS. To se již počíná objevovat řada nových instrumentalistů a skupin a dochází k bouřlivému rozvoji bluegrassu. Pánové Scruggs a Monroe dodnes vystupují a zůstali věrni svému tradičnímu pojetí, Lester Flatt, po dalším, ještě desetiletém pasobení ve skupině THE NASHVILLE GRASS, zemřel v roce 1979.

V šedesátých letech bluegrass zakořenil i mezi studenty na východním pobřeží, kteří se však nespokojili s dosaženým a začali experimentovat s prvky jazzu a rocku a s elektrickými nástroji. Tento proud označovaný jako "newgrass" nebo "contemporary bluegrass" či "grass-jazz" je spjat se skupinami jako THE NEWGRASS REVIVAL nebo COUNTRY COOKING...

Je to již mnoho let, co se bluegrass stal záležitostí hudebníků, kteří ho odvádějí stále dál od původních lidových kořenů. Mají pravdu v tom, že toto tradiční pojetí je vlastně uzavřeno a nemá naději na další vývoj. To ale vůbec neznamená, že by mělo zaniknout. Stačí navštívit jakýkoli festival nebo i jen session a je vidět, že největší nadšení stále zas a zas vyvolávají ty nejstarší skladby, skladby, které znějí světem již desítky let. Co bude dál, kdo ví? Ale bluegrass, jako hudba lidová, nikdy nepřestane zvučet. Střídají se vlny hudby, chvíli letí folk, chvíli něco jiného... Ale tuším, že i naši vnuci budou jednou zpívat:

...až se můj čas naplní a pod zem pňjdu spát
cvrčkové mi Foggy Mountain Breakdown budou hrát
ani jeden tón už potom nevyhloudím z úst
ale na mém hrobě bude modrá tráva růst...

WILL THE CIRCLE

I was standin' by my window
On one cold and cloudy day
When I saw this hearse come rollin'
For to carry my mother away

Chorus: Will the circle be unbroken
Bye and bye Lord bye and bye
There's a better home awaiting
In the sky Lord in the sky

Lord I told the undertaker:
Undertaker please drive slow
For this lady you are haulin'
Lord I hate to see her go

Went back home Lord my home was lonely
Since my mother she as goal
All my brothers sisters crying
What a home so sad and alone

I will follow dose behind her
Try not worry and be brave
But I could not hide my sorrow
When they laid her in the grave

VSTUPNÉ 25 Kčs

BANJO

JAMBOREE

POŘADATELÉ - KMT PRAHA
OSVĚTOVÁ BESEDA KOPIDLNO

AREÁL SOKOLOVNY KOPIDLNO
31.5.1986 VE 13.30 HODIN

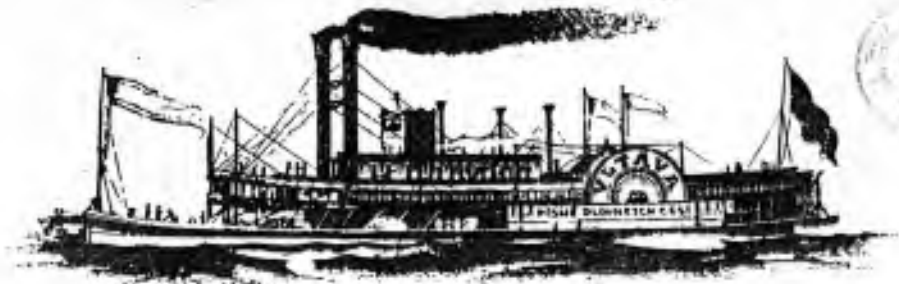
KOPIDLNO '86

Jen telegraficky z dějiště bluegrassového svátku:

dorazili jsme až v sobotu 31.5. na hlavní koncert. Jelikož jsme čas trávili poslechem, jídlem a pitím rumu, nestihl jsem si pořídít ani seznam účinkujících kapel. Ale v paměti mi nejvíc utkvěly skupiny Kyvadlo, Oáza /s Pétou.../, Blanket, Katalog a Sem tam. Počasí pošmourne, ale hudba hrála. A svědčila k následování. Ještě před závěrečnou písní "Take me home, country roads" jsme měli náladě - no a pak TO začalo. Do časných ranních hodin budla sestava s trosek Ruchadla, Šerých zjeva Komára - písně davu. Ne machrovsky, ale zato oá srdce. Odesly to dvě struny a hlasivky. Basa, ukulele, dvě banja, dvě harmoniky a asi čtyři kytary umkly kolem druhé hodiny ranní.

Neto jsme se přesunuli k ohníčku z kelímku, kde jsme klamali do svítání. Pak nás vlaky a jiná příbližovala rozvezly do našich osídlených kutlochů. Ahoj v roce příštím - snad s lepším počasím a menším vlivem všude se vsakující Radioparty...

FINÁLE P.D.C. 1985-86

parník Vltava, 12.6.1986, odjezd v 19⁰⁰ hodin
pořádá KMT * * * vstupné 15 Kčs

RUCH - RUCH - RUCHADLO

neslo se z tisíců hrdel v sále parníku Vltava. Ano, skupina Ruchadlo, která díky svým početným fanouškům postoupila do finále Písni dlouhých cest, pěla své písně v tak exotickém prostředí. Poté, co leskl vítěz-
ných kapel /Globus, Tuplák, Severáček, Klíč, Volné sbrušení, Černí Šviháci, Ruchadlo, PIP aj.../ odzpívalo svých čtyřicet písní, započal krásný bluegrassový session. Ten vytrval až do asi 23. hodiny, kdy parník Vltava spustil své kotvy v přístavu u Paleckého mostu.

/za FAN CLOB RUCHADLO Trbač/

BRATRANCI VEVERKOVÍ

Vynález bratrance Veverkovy
způsobil revoluci v obdělávání půdy

Zlatá horečka na KLONDICKU

Vyslechněte si příběh největší zlaté horečky v dějinách lidstva, plný hrdinství, chamtivosti a utrpení, historii objevu zlata na Klondiku. Je to příběh o cestě největší armády dobrodruhů, která kdy dobrovolně vyrazila za jediným cílem.

Všechno to začalo jakéhosi srpnového dne roku 1896. Toho dne se totiž setkali na soutoku Yukonu a Klondiku dva muži, jímž se přičítá objev zlata. Byl to Robert Henderson, prospektor-samotář, jež hledání zlata zasvětil celý svůj život. Měl za sebou sedm let na mořích, Austrálii, Jižní Ameriku, Colorado a nyní už kolikátý rok bloudil Kanadou a Aljaškou. Druhý byl George Washington Carmack, přezdíváný "Lhář George", doprovázený ještě dvěma Indiány, který také pátral po zlatě. Zlato se zde totiž nacházelo takřka všude, ale jen v takovém množství, aby se prospektoři užívali.

Henderson v té době zjistil, že na přítocích Klondiku je zlata více než jinde. Podle nepsaného zákona yukonských pionýrů o tom řekl Carmackovi a dohodli se, že kdo "kápne" na něco většího, dá druhému vědět. Od této chvíle nepřestal Henderson do konce života litovat, že se při svém setkání s Carmackem choval značně nepřátelsky a arogantně vůči jeho dvěma indiánským přátelům.

Carmack se dostal do údolí Králičího potoka, jednoho z přítoků Klondiku a zlato tam opravdu našel. Dostával tam čtyři dolary z pánve, asi desetkrát více, než bylo obvyklé. Plni nadšení přezvali

Králičí potok na Bonanzu, vykolíkovali si claimy /claim je 500 stop dlouhý, čili asi 170 metrů a široký na šířku potoka/ a spíáchali zaregistrovat své objevy do městečka Forty Mile. - V baru jim jejich objev přirozeně nikdo nevěřil. Když však hodili na stůl pytel se zlatem, vše rázem ztichlo. Druhý den se vydali na cestu první optimisté, třetí den bylo Forty Mile zcela prázdné. Prospektoři s sebou vzali i opilce, kteří se po noci váleli kolem baru.

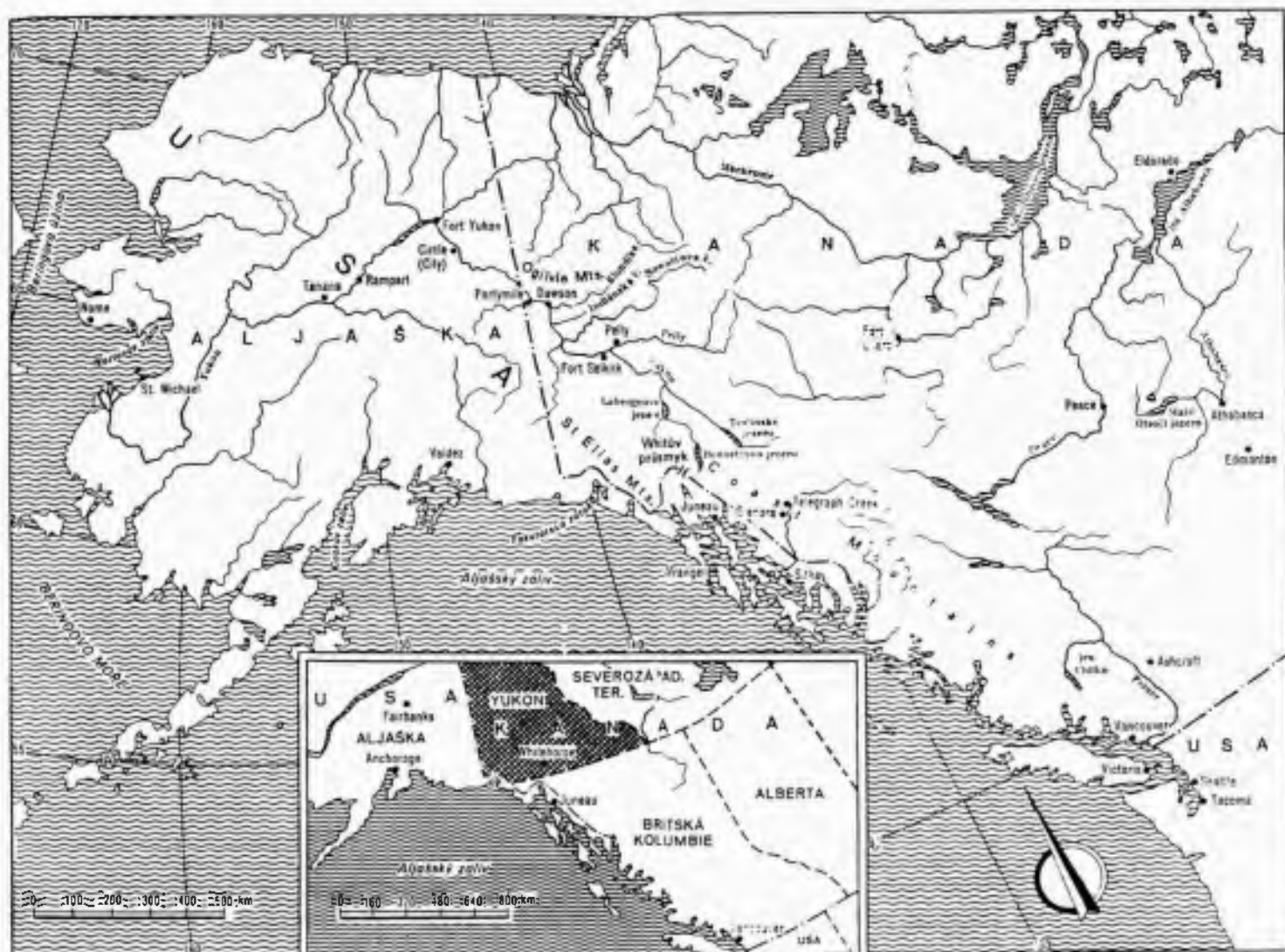
Nejbohatší claimy byly na soutoku Bonanzu a potoka, který byl nazván Eldorado. Nad soutokem se vypínala Zlatá hora, zdroj všeho zlata, které z ní bylo během věků splavováno dolů do údolí.

Na soutoku měl claim jistý Dick Lowe. Musel ho oplotit, protože zář zlata na břehu jeho claimu byla vidět ze vzdálenosti šedesáti metrů. Zlatokopů se zmocnilo šílenství, protože skutečnost předčila všechny jejich největší sny. Ze všech mohou být milionáři !

Když se prekopali na skalní podloží, dno dávných potoků, nevěřili vlastním očím. Nuggety mohli doslova shrabovat rukama. Z jedné rýžovací pánve dostávali až 800 dolarů.

Pouze Henderson poklidně pracoval na opačné straně hory a o ničem neměl tušení. Když se konečně počátkem zimy dozvěděl o objevu, otevřela se mu stará rána na noze, celou zimu proležel a ještě byl nucen prodat hluboce pod cenou svůj claim. Ještě před koncem zlaté horečky odjíždí Henderson zpět do Států chudý jak kostelní myš, na lodi mu ukradnou poslední zbytek zlata a on nepřestává proklínat všechny prospektory a Carmaeka především. - Nebyl sám, kdo měl smůlu. Yukonští starousedlíci odmítali uvěřit, že na Bonanze a Kl-doradu může být zlato - ráz krajiny to prý vylučuje. Pouze absolutní greenhorni, kteří pátrali všude, zde nahrabali miliony.

Švéd Anderson byl opilý do němoty, když koupil za 800 dolarů naprosto bezcenný claim. Když vystřízlivěl, chtěl obchod zrušit, ale bývalý majitel se mu pochopitelně vysmál. Rozzuřen začal na svém pozemku kopat a to mu vyneslo krom přezdívky "Šťastný Švéd" ještě milion dvě stě tisíc dolarů.

Jeho soused, "Velký Alec" McDonald začínal s pytlím mouky a třemi dolary. Mouku vyměnil za claim a dolary za whisky. Celou zimu kopal jak šílený. V červnu pak nakopaný písek propral a po zaplacení dluhů mu zbylo zlato za rovných dvacet milionů dolarů.

Někteří zase nemohli jíst ani spát při pomýšlení na zlato, které vyrýžovali. Jeden zlatokop, který vyrýžoval zlato za 50 tisíc dolarů, se o něj tak bál, že se pomátl a zastřelil se.

Přitom zde absolutně neexistovala kriminalita - sruby, ve kterých byly sudy a pytle plné zlata se nezamykaly. Zločinec s jedněmi sáněmi a pár psy totiž neměl šanci uniknout před pronásledovatelem, který si na každé stanici mohl unavehé psy vyměnit za svěží.

Oblast Yukonu byla až do pozdního jara zcela odříznutá od světa, který neměl o zlaté horečce ani ponětí. Teprve 17. června 1897 přistál v San Franciscu parníček Excelsior a město začalo šílet. Z lodě se totiž vyhrnuli první zlatokopové z Klondiku - ošlehaní, zarostlí, s rozbitýma botama, kalhoty podvázané provazem a jen stěží vlekli své kožené pytle či sklenice od marmelád plné zlata. Excelsior přivezl dvě a půl tuny zlata.

Carmack si zapálil doutník padesátidolarovou bankovkou a odjel se ubytovat do hotelů. Zcela opilý potom vyhazoval z okna svého pokoje na ulici plné hrstě zlatých nuggetů.

Lidé se naprosto zbláznili. Kněží přerušili bohoslužby, holič utekl od namydleného zákazníka, přestala fungovat doprava, pošta, pacienti přišli o své lékaře a noviny o své reportéry. Desetitisíce mužů nakupovaly zásoby takovým tempem, že za osm dní skončila vleklá hospodářská krize. Lidé se prali o místo v lodích, které měly namířeno na Yukon. Maličký "Amur" s kajutami pro šedesát cestujících naložil pětset lidí a šestset psů, "Bristol" naložil 400 koní. 7. srpna vyplula z Tacomy vysloužilá uhelná loď "Willamette", kterou vytáhli ve spěchu ze šrotu. Naložila 800 lidí, 500 koní a na palubu tolik sena, že kormidelník vůbec neviděl, kam jede. Když dopluli do Skagwaye, všichni vypadali, jakoby právě vyfárali. Svou troškou přispěly i emancipované ženy, které společně koupily loď "City of Columbia" a vypluly na Aljašku z New Yorku. Čekala je plavba kolem Hornova mysu, protože Panamský průplav ještě neexistoval. V Magalhaesově úžině loď ztroskotala a cestovatelky byly zachráněny patagonskými divochy. Vedoucí výpravy, kyprá vdova Gouldová, dokonce od jednoho divocha dostala nabídku k sňatku, ale zklamala ho slovy: "Jdi pryč, ty ošklivé zvíře". Bylo třeba neustále hledat nové námořníky a nové lodě, protože po příplutí na Aljašku celé posádky houfně dezertovaly a hledaly své štěstí na zlatých polích

Zlatokopové při vypírání zlata z písku.

Lidé s sebou brali na Klondike všechno možné. Jeden muž z Victorie s sebou vzal pouze dvaatřicet párů mokasinů, bedny dýmek, dva irské setry, štěně buldoka a pingpongovou soupravu. Říkal, že není obchodníkem, ale turistou. Jedna sedmačtyřicetiletá stará panna s sebou vezla kuchařku, služebnou, koně, papouška, tři kanáry, piáno a dva bernardýny.

Heslo Klondike proniklo všude - i do obchodu. Se značkou Klondike se prodávaly brýle, boty, mýdla, kanna atd. Hledači zlata skoupili vše - sáně, poháněné parním nebo výbušným motorem pánve na vypírání zlata, poháněné hodinovým strojem, skládací sruby, posilovací tabletky, medicínu proti kurdějím atd. Mnoho lidí vyrazilo na Aljašku na kole - převážně z opačné strany Států. Jen do března 1898 utratili zlatokopové za dopravu a vybavení 60 milionů dolarů.

Nikola Tesla inzeroval rentgenový přístroj na zjištění zlata ve vrstvách písku a šterku. Jiný podnikavec se vybavil potápěcím zařízením, aby mohl na dně Yukonu sbírat zlaté hroudy. Texaský Smith vymyslel stroj, jménem "Kachna". Bylo to podivné soustrojí, postavené na sudech od vína, aby mohlo překonávat bažiny, vodu i sních. Po pěti kilometrech jízdy se však sudy rozpadly a Smith se vrátil do Texasu.

Přes všechny nesnáze dorazilo na pobřeží Aljašky víc jak sto tisíc lidí. Část jich vystoupila ve Skagwayi a chystala se v pohodlí dojet na koních přes Whiteův průsmyk až na břeh Bennettova jezera, kde pramení Yukon. Přestože šlo o cestu dlouhou 80 kilometrů, volili jí většinou bohatší lidé, kteří zde chtěli použít draze zaplacené

Fotografie,
ukazující úhel
stoupání na
Chilkootský
průsmyk.

koně. Cesta, zpočátku schůdná, se však záhy stala kamzičí stezkou a znamenala často konec pro koně i zlatokopy. V září leželo mezi pobřežím a kopci tři tisíce mrtvých koní. Z lidí, kteří vyšli ze Skagwaye, došel každý desátý.

Hlavní nápor však směřoval z osady Dyea nahoru na průsmyk Chilkoot, sám symbol lidské touhy po zlatě. Nahoře na Chilkootu, stejně jako na Whiteově průsmyku, byla hranice mezi USA a Kanadou. Protože na Yukonu zuřil hlad, Kanadská jízdní policie v čele s legendárním Samem Steelem, kteří zde na průsmycích trávili svou "ztracenou vartu", nepustili do Kanady nikoho, kdo s sebou neměl na rok jídlo. Bylo to zhruba šest set kilogramů a spolu s materiálem a ošacením to bylo více než tuna zátěže, se kterou musel zlatokop překonat asi 1200 metrů převýšení. Vše se neslo na zádech, protože poslední úsek asi dvacetikilometrové trasy mezi Dyeou a Chilkootem zmáhal zhruba 45ti stupňový svah. Aby zlatokop přenesl "svou tunu", musel jít minimálně třicetkrát. Dle záznamů Kanadské jízdní policie přešlo tu zimu Chilkoot minimálně 22 tisíc lidí.

Přejít průsmyk, kde za zimu napadlo až 20 metrů sněhu, znamenalo velkou úlevu, protože tvořil přirozenou hráz před chladnými větry od moře. Cesta dolů k Lindemannovu jezeru už jim připadala skoro "hračkou".

Jen pro zajímavost uveďme něco z pečlivého předpisu povinných 600 kilogramů potravin: 200 kg mouky, 25 kg kukuřice, 25 kg ovesných vloček, 50 kg fazolí, 100 kg slaniny, 50 kg cukru, 12 kg kávy, 48 plechovek kondenzovaného mléka atd. Krom toho však ještě ošacení, materiál /např. 10 kg hřebíků a 7 kg dehtu/, kamna, saně atd. Přes Chilkoot se neslo vše na zádech - včetně psů, kteří v hlubokém sněhu nebyli schopni zvládnout tak velký úhel stoupání.

Lindemannovo či Bennettovo jezero /která byly spojeny úzkým kaňonem/ však nepřinesla odpočinek. Zlatokopové zde museli počkat na jaro a tak byli nuceni si zde postavit sruby. Avšak práce měli dost - museli si postavit pevné lodě, které by zvládly plavbu po Yukonu. Ve čtyřicetistupňových mrazech káceli stromy a řezali z nich dlouhé fošny. Tato práce je přiváděla do stavu šílenství a rozešťvala mnoho dobrých přátel. Jeden muž stál na kládě, pověšené vedorovně ve vzduchu, druhý stál pod ní, a společně tahali třímetrovou pilu. Rozřezat velkou kládu podélně na prkna však bylo pro mnohé příliš velkou zkouškou trpělivosti. Kapitán A.J. Goddard, starý mořský vlk, přenesl se svou manželkou přes Chilkoot rozebranou strojní pilu a rozebraný parník. K závisti všech parníků u jezera pouze sestavil a čekal na tání.

29. května se začal lámat led a 1. června bylo všech 7 124 lodí na vodě. Byla zde přesná kopie mississipského parníku na ruční pohon, ale také nadšenci, kteří jeli obkročmo na jedné kládě a místo plachty měli na stožáru kabát. Byla to nejúžasnější flotila, jaká kdy vyplula na vodu. Těchto třicet tisíc lidí s patnácti miliony kilogramy potravin čekalo 780 kilometrů divoké vody - pokud se chtěli dostat do pověstí opředěného Dawsonu.

Proplouvali peřejemi pod Milesovým kaňonem a peřejemi Squaw Rapids. Břehy začaly lemovat rozbité lodě. Skoro týdenní zácpa vznikla u hrozivých White Horse Rapids - jen v prvních dnech se tu utopilo 10 lidí a ztroskotalo 150 lodí. Jeden melancholický Angličan je proplul, aniž si uvědomil nějaké nebezpečí. Zkušeni lodivodové však s loďmi spluli a jelo se dále. Pomocí plachet opět přepluli Labergeovo jezero a opět začal boj s vlnami v peřejích značně nebezpečné řeky Thirtymile. Pak už je čekaly jen peřeje Pět prstů, Five Finger Rapids, a veslování do Dawsonu. Teplota však vystoupila na plus třicet stupňů a nešťastní plavci byli obtěžováni mračny vypasených komárů, kteří dosahovali velikosti masařek. Sítě proti moskýtům, které měli mít zlatokopové povinně s sebou, zde přišly vhod.

V Dawsonu je však čekalo velké zklamání. Těch čtyřicet "miliónových" claimů bylo rozebráno dříve, než se ve Státech o novém objevu zlata vůbec někdo dozvěděl. Pouze pět tisíc mužů vyrýžovalo vůbec nějaké zlato. Málokde si také mohl uvědomit, že samotný Handav zlatý důl v Jižní Africe měl ve stejném období šestinásobně větší produkci zlata než celý Klondike.

Bylo jaro 1899, kdy náhodný poutník objevil poblíž Fort Yukonu malý stan. Uvnitř seděli dvě ztuhlé postavy a skelným pohledem se dívali na kořálík, kde byly v ledu zamrznuté nedovařené mokasiny.

Všechny přestálé útrapy se pro většinu účastníků změnilly na zbytečný a trochu nákladný omyl. Donesli svou tunu ke kanadským jezerům přes horské průsmyky. Vlastními rukama si postavili loď a propluli s ní přes vražedné přejeje. Poznali ledovou vodu Yukonu a vřelé teplo kamarádství. Místo dvou let proseděných za stolem v kanceláři nebo v křesle doma zažili dobrodružství, o kterém mohli dříve jen snít.

Svým způsobem nemohli získat více.

S použitím knih: Pierre Berton: Zlatá Horečka

Buhoslav Šnajder: Tulákem po všech polednicích

vypsal, sepsal, upravil a podrhl

DAVY

Had lidí, stoupajících z osady Dyea nahoru na
Chilcoot.

(u obou snímků z Chilcootu prostíme o ověření s hran kvalitou -
- originálem je skoro 90 let)

PIDISAM

Jestli už někdo z vás potkal Pidisama, určitě si ho moc dobře pamatuje. Na toho chlapíka se totiž nedá zapomenout. Jenže potkat Pidisama, to se povede málokomu. Je totiž děsně plachej, samotárskej,

zkrátka takovej podivín. Morous, řekli byste možná, ale to zas né, to von není. Je to náhodou moc prima chlapík. A já to musím vědět, protože s ním dělám v jedný dílně u jednoho ponku, piju s ním stejný pivo ve stejný hospodě a chodím s ním stejnou cestou do práce i z práce. A je to pěkná štreka - pál druhý hodiny až na úplnej kraj města. Akorát na vabdr jsem s ním nikdy nejel. Pidisam sice jezdí každěj pátek, ale zásadně sám. Vlastně nejezdí, von na vandry jenom chodí. To už ráno vyleze z baráku vymustrovanej tak, že jste to v životě neviděli. Jen si představte: prtavej mužiček s obrovským červeným širákem, pod kterým se schovává úplně hlaďounká lesklá pleš, obličej má celej zarostlej mohutným vousem končícím deset centimetrů nad zemí. Z těch fousů trčí palmetrová dřevěnka a okolo ní se neustále valí hustej dým. Navlečeněj je v chlupatý kožený vestě až ke kolenám a vod kolen dolů v prastarejch jezdeckejch botách s vysokým podpatkem. V levý ruce vláčí tvrdej futrál s kytarou. Když ten futrál postaví, sahá Pidisamovi skoro až pod bradu.

Na zádech má usdu vlastní výroby stočenou do podkovy, protože jinak by ji za sebou tahal po zemi.

Pak přečká fachu, podá mi ruku a že prej ahoj a že jede na ten svůj flek. Pokoušel jsem se vymámit z něj, kam to vlastně na víkendy štrapicíruje:

„Jo, čéče, bezva místo. Pustina, pustina, skály, křoví. Nikde nikdo, nic. Jen já.“ Odmlčel se a zasněně po tom projevu odpočíval. „Dřepím, hovim si, koukám“, pokračoval asi za půl hodiny, „taky voda, ale málo. Nikdo nevotravuje“.

Von toho totiž Pidisam moc nenakecá.

Ale jednou za mnou přišel a že prej: „V tý samotě, vobčas, s někým pokecat. Ale aby nevotravoval. To dyby tak šlo.“ A pak dodal: „Je toho někdy moc.“

„Tak pojed někdy se mnou,“ povídám, „jezdí dobrá parta.“

„Ne, ne. Moc lidí. Nesnesu.“

„Así za tejděn se Pidisam zase trochu rozpovídal: „Ty, Jacku, takhle dráty vod bučky, telefonní, přefiknout, vodvect, pak zase namontovat. Šlo by?“

„No, já myslím, že jo. Proč by né?“

„Tak fajn.“

Potom byl Pidisam zase celkem normální - promluvil tak dvě tři slova denně a i jinak se projevoval jako obvykle. Jen se mi zdálo,

že se z těch svejch vandrá vrací nějakej unavenej. Ale tvářil se vždycky náramně spokojeně.

Až přišel ten pátek, na kterej nezapomenu, co živ budu. Začal úplně normálně - Pidisam vylez z baráku ve svý čundrácký parádě, kejvnul ne mě, že mě vidí a bere na vědomí a šli jsme do práce. Jenže něco mi nehrálo, když se na chvíli rozplynul dým před jeho obličejem, měl jsem pocit, že se mu v očkách zatraceně šibalsky jiskří. Došli jsme k fabrice a já chtěl jako vždycky v pátek za-telefonovat kamarádům a ujistit se, že se sejdem na nádraží a že pojedem na náš camp, a zeptat se Fouse, jestli nezapomněl koupit kafe, a věst chvíli žeči, který byly celkem zbytečný, ale už tak nějak patřily k našim vandrá, vzbuzovaly ve mně hnedka voď rána tu správnou čundrovní náladu. Jenže tentokrát jsem zůstal stát s otevřenou pusou a koukal jako blázen. Budka byla pryč. V tu chvíli Pidisam vytáh z fousá fajfku, v očích mu přímo zsršelo a povídá vítězoslavně: „Je tam!“

„Co, kde?“

„Představ si: pustina, holá pláň, nikde nic, jen uprostřed stojí budka. Někdy ti zavolám.“

/od kamaráda Kúči z Českých Budějovic
kreslil Honza/

DARMOL
prozimadlo - pochoutka

Měl 17letou milenku a zdefraudoval 340.000 Kč

V pondělí „Expres“ jsme stručně uvedli, že defraudant Karel Truneček zatčen byl v Olomouci u své milenky.

Případ Trunečkův je tragickoekonomický.

Jedná se o 52letého muže, který se zamíloval do 17leté dívky a udržoval s ní poměr skoro rok.

Truneček byl pokladníkem raiffeisenky, která má své místnosti v katolickém domě. Je to ustav dosti velký. Od roku 1930 páchal Truneček zpronevěry v raiffeiseně.

Defraudace byly umožněny tím, že re-vice konala se jednou za dva roky.

Tak se stal, že Truneček mohl zpronevěřit skoro 340.000 Kč.

Zpronevěry maskoval padělanými doklady.

Trunečkova zpronevěra objevena byla přítel-lem Trunečkovým. Tento přítel vzal od Trunečka větší úplatek za mlčení k zpronevěře.

Proto bude asi dnes také zatčen.

Truneček čekal nyní revizi. Obával se právem ze jeho machinace budou prozrazeny a proto odejel do Brna do ústředí raiffeisenek. Tam se ke zpronevěrám přiznal a žádal, aby nebylo naň trestní oznámení učiněno, že časem vše zaplatí. Pak odejel do Olomouce.

Prostějovské četnictvo však sledovalo už jeho stopu.

Vědělo, že Truneček má v Olomouci 17letou milenku, kterou

podporoval značnými dary.

Vypravilo se tedy do Olomouce a skutečně našlo Trunečka.

Truneček byl zatčen a dopraven na policejní úřad, kde se doznal ke zpronevěrám.

Truneček je ženat a má asi 15leté dítě. Je majitelem domu v Prostějově v ceně asi 200.000 Kč.

Pro tuto příležitost dlužno pochválit snahu a píli prostějovského četnictva, které z práce nevychází.

Vždyť nedávno vyšetřovalo velkou aféru kolektivní lasky, pak zpronevěru v cirkusu Kludský a na to hned aféru Trunečkovu.

Souděná oblevila a zatřelo v sobotu 17

tím, vyfouplli pokladnu Úvěr. hosp. družstva v Jahlonci na Slovensku.

Byli to: Vyžrálek ze Smrčic a Němec z Vrahovic. Třetí byl nějaký Straka ze Slovenska, který jim udával typy na Slovensku a ukrýval se u Vyžráka ve Smrčicích.

Ka ubí byl překvapen ve svých bytech.

Měl u sebe osítk nabitě revolvery.

U Vyžráka ve Smrčicích našli četníci pod plotem zakopaně kasafské náclni. Nikdo z lupičů nemohl udát, kde byl v pátek, v den loupeže.

Jak vidět, pracuje prostějovské četnictvo bezvadně.

NA KRIMI STOPĚ

T.H.

Vyvráždil rodinu pro nevyplacené věno a ze žárlivosti

a porotou v Kutné Hoře byl odsouzen na 48 hodin vězení.

Před porotním senátem v. s. rady dr. Holoky se projednával případ dvojnásobné vraždy a pokusu vraždy, kterého se dopustil 30letý zelezničář Josef Holan z Hostovic u Prahy.

Holan se v r. 1927 oženil s Annou Kučirkovou z Německého Siondorfu, po různých nštěch nádeniči a do mladého manželství se brzo nastěhovala bída. Brzo začal Holan vyčítati ženě, že jí rodiče slíbili věno 30 000 Kč, ale nevyplatili je, ač ostatním dcerám dali po 60 000 Kč. Holan později začal svou manželku týrat a posílal jí stále domů pro peníze.

V rodině byly nesevěry na demutou porodu v r. 1930 dostal Holan místo u dráhy a konečně se usadil v Hostovicích u Prahy. Jeho žena chodila štít do továrny, ale přes to bída nepovolila. Z domova jen posílali oběma nějaké ži volyby po průvodčím vlaků J. Červinkovi. Když už překypěla Holanová míra trpělivosti, odjela k rodičům, ale vrátila se po dvou měsících k manželovi a dceku. V listopadu pojal Holan polezení, že jeho žena pěstuje milostné plotky s průvodčím Červinkou, špehoval je a když ženu přistihl, že posílá domů jakési věci a přišel rodičům: „Táta mně teď pořád špehuje a tak se s Červinkou nemohu ani sejit.“ Donutil ženu následit, aby s ním šla k pražskému advokátu a tam se přiznala, že byla znásilněna Červinkou.

Později odjela Holanová opět domů a u advokáta v Německém Brodě dřívejší přiznání odvolala, ale byla odkázána na četnickou stanic. Když se to Holan dověděl, koupil si v Praze revolver a protože tušil, že Červinka bude pobývat u jeho ženy v Německém Siondorfu, kde žila již dva měsíce, vypravil se tam 13. prosince n. r. Přenocoval u švakra Vondráka a druhého dne ráno šel s ním k tchánovi Kučirkovi, aby prv projednal se ženou rozvod. V kapse měl revolver. Když přišel se švakra k tchánovi, byly Kučirková a jeho žena Anna v kuchyni, tchán na dvoře. Vše začla výčitkami, že tohle není žádná rodina a prim vedli tchyně Kučirková. Pak přišly na přetřes klepy, že Holanová nejezdí domů jen k vůli rodičům, nýbrž k vůli švakovi Vondrákovi, na kterého prý „ber“. Za těchto rozmluvy, které nabývala rázu prudké hádky, vrátil se do kuchyně Kučírek, sje neměl se do hádky. Když padla první zpráva o tom, že by Holanová měla plotky i se švakrem Vondrákem, zvolal Holan: „Krucifix, tohle že je pravda?“ a hned nato začal pálit z revolveru. Byl tak rozčilen

novou zradou ženy, že už první ránu vystřelil z kapsy kabátu, ale rána šla mimo. Vondrák zabil a Kučírek chtěl zabránit zeti v další střelbě, ale na dva kroky daleko na něho Holan vystřelil, rána šla do hlavy, zasáhla mozek a Kučírek se skácel mrtvý u komec. Holan potom chopil ženu za vlasy a napařádk do ní střelil, aniž by mřil, zatím co tchyně se mu věšela na ruku a bránila mu ve střelbě, takže většina ran šla mimo, ale některé přece jen zasáhly Holanovou.

Posléze v tahnici se podarilo Kučirkově zeti vyraziti z ruky zbraň a těžce raněnou dceru chtěla odvést do bezpečí, ale Holan je začal opět bít pařbou revolveru, a když Kučirková poznala, že na dvorku, kam zatím dceru odváděla, se nezachrání a když Holan na dvorku zatím znovu zbraň nabíjel, vlekla dceru opět do světnice a tam se s ní uzatkla. Holan se však vrátil, vyrazil dveře a začal zuřit dale. Kučirková opět dceru bránila a táhla ji už polomrtvou ze světnice na dvorek, ale na prahu byla sama postřelena do prsou, takže pustila dceru a utekla, aby se spasila, za stodolu. Holan táhl ženu za vlasy na dvorek, stále do ní střelil a pak ji u hnoje nechal ležet.

Mez tím šel klidně na četnickou stanic, ale mezitím už střelbou byl poplašen sousedé, kteří sami četnický volali a Holan je potkal v půli cesty. Zastavil je sám a řekl, co udělal a odvezl jim revolver. Pítvou zjištěno, že u Kučírka nastala smrt okamžitě, Holanová byla smrtelně zraněna 13 ranami. Kučirková byla postřelena do hrudníku a kule uvízla v hřebenu lopatky, takže musila být dopravena do nemocnice v Jihlavě a tu ožerována.

Holan před porotou se ke všemu kajícně přiznával. Vypravoval shodně se žalobním spisem, že ženu pronásledoval ze žárlivosti, ale to právě svědčilo o jeho lásce k ní a byl značně zklamán, když poznal, že mu je žena nevěrná. Myslí na rozvod a pomstít se chtěl jen Červinkovi, ale když slyšel, že jeho žena ještě drží i se švakrem Vondrákem, rozrušilo ho to do nejvyšší míry a pak došlo k masakru. Svědci a relace dávají Holanovi nejlepší vyhodnocení.

Porotci zločin dvojnásobné vraždy a pokusu vraždy všemi hlasy zamítli a také psallo i zabít, takže Holan byl odsouzen pouze pro přestupek zbrojního patentu na 48 hodin vězení, které má odpykány vazbou. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Suk, obžalovaného hájil dr. Rosenfeld.

„Chutná, nechutná — vo mrtvejch jen dobře!“

svítání

Probral jsem se až za tmy. Poslední má vzpomínka byla na strašnou ránu do hlavy pažbou muškety a potom už nic. Zjištění, že kupodivu necítím žádnou bolest však bylo vystřídáno děsivým zjištěním, že se vůbec nemohu pohnout. Jen ten děsivý hukot v hlavě. Ruce, nohy, rty - - nic. S maximálním úsilím se mi podařilo několikrát zavřít a otevřít oči. Je to jasné - musí to být páteř. Konec všem nadějím.

Můj Bože, který rok vlastně píšeme? Ano, 1647, více než tisíc šest set let po smrti Krista. Už skoro třicet let se snažím ještě se spoustou jiných udělat z Evropy hřbitov národů.

Museli to být určitě Švédové, protože jsme jim ani slovo nerozuměli. Přepadli nás právě při bohoslužbách v kostele. Šero, moment překvapení, panika, chabé pokusy o obranu a pak už velké prázdno. Probral jsem se na zádech poblíž oltáře na kamenné dlažbě, která by mne normálně studila a civěl zespona na klenbu. Nic jiného jsem vlastně ani nemohl dělat.

Zář hořící vesnice tvořila na bílé klenbě bláznivé obrazce a Spasitel na kříži byl odrazem plamenů celý rudý. I rysy snad měl dnes nějak ztrhanější. Maximálním úsilím jsem vytočil oči a spatřil, jak mi přes nohy leží padlá kamenná socha Panny Marie. Uražená hlava byla o kus dál. Trochu vlevo vzadu za uraženou hlavou byly pootevřené dveře do věže kostela, kterými bylo vidět dolní polovinu visící postavy. Nohy v mnišské kutaň a sandálech se pohupovaly do rytmu vyzvánění - - museli ho oběsit přímo na lano od zvonu. Asi místní farář.

Zvolna se mi probouzely i ostatní smysly. Nejdřív ten zvon, potom něco, co by mohlo být vzdálené víření bubnů a hlavně chroptění umírajících. Příšerný nasládlý pach sražené krve byl v podvečer horkého srpnového dne nesnesitelný.

Ta noc byla nekonečná. Rozbitým kostelním oknem jsem viděl kus noční oblohy s hvězdami i měsícem. Po parném dni však ani noc nepřinesla úlevu - horko spojené s žízní po ztrátě krve bylo děsné. Noc se táhla a hvězdy se jen zvolna pohybovaly po obloze. Viděl jsem zpětně celý svůj život - rodiče, ženu, děti - všechny už dávno mrtvé. Dobu, kdy jsem se dal pološílený steskem a bolestí naverbovat do armády vystřídalo období, kdy jsem smrt nepřijímal, ale rozdával. A opět pláč lidí, požáry, nemoce a za tím vším smrt. Odvykl jsem si o věcech přemýšlet, protože bylo jednodušší sedět na koni a dát ráhu palašem dříve než ten druhý.

Ne, ničeho nelituji. Ani přicházející smrti. Stát se žoldákem bylo především zvyknout si na smrt, která jednou musí přijít. Vlastně jsem měl štěstí, že jsem žil tak dlouho. Začal jsem opět upadat do letargie.

" Otče náš, jenž sí na nebesích ..." neslo se ozvěnou kostelem. Abbé Florian. Podle hlasu to musí být abbé Florian. Přidal se k našemu regimentu vloni na Moravě, když celá jeho farnost lehla popelem. Alespoň, že to není on, kdo se houpe v kostelní věži.

"Nééé" zaječel mužský hlas. "Bůh je dávno mrtev! Zemřel ten den, kdy byla vyvražděna a vypálena první vesnice nevinných lidí. Chápeš to - - je mrtev! Nemohl se už dívat na tu zemi pod sebou ..." Hlas dozněl někde nahoře v klenbě. Abbé ztichl.

Doposud jsem o Bohu vlastně nikdy nepřemýšlel. Na tyto myšlenky jsem byl vždy buď příliš šťastný či příliš nešťastný. Ne, to nemůže být pravda. Bůh musí existovat, snad už jen proto, aby tato válka nebyla příšernou ironií lidského tépání. Tma začala řídnout a já věděl, že musím vyřešit nejdůležitější otázku svého života. Už dávno jsme všichni ztratili iluze, že bojujeme za svatou věc, ale najednou nešlo zemřít, aniž bych zjistil, jestli Bůh je či není.

Nezbývalo mi mnoho času. Ačkoli jsem nic necítil, věděl jsem, že slunce už v kostelním okně neuvidím. S novým dnem začalo opět kulminovat horko spojené s žízní. Vzduch se jen tetelil.

Náhle projel kostelem divný šum. "Zázrak, zázrak ..." šeptala několi-kerá ústa, která postrádala zuby či byla pokryta krvavou pěnou. Můj Bože, ano, v kostelním okně! Vysoko na obloze bylo mihotavě vidět malou vesnici. Avšak ani jedna chalupa nebyla spálená či zbořená, dokonce kus pod vesnicí bylo vidět několik krav i s pasáčkem. Chvílema bylo vidět, že vesnice je na úbočí mohutných hor, majících nahoře snůh.

Ne, zázrak to nebyl. Před válkou jsem byl ve Svaté zemi. Tam těmto úkazům říkají 'fata morgana' a nepovažují je za zázrak.

V ten okamžik vyšlo slunce. Sluneční paprsky dopadly na zbytky barevných skel v kostelním oknu a vytvořily tak úchvatný rám celému zjevení. Vypadalo to jako svatý obraz. Nechtělo se tomu věřit, ale najednou se z bývalé farní zahrady ozvalo několik ptáků, vítajících nový den.

Najednou jako bych ztratil žízeň, stesk, žal i bolest - úplně jsem cítil existenci Velkého Dobra. Rychle se blížila má poslední chvíle, ale už to bylo jedno.

Ono zjevení bylo zcela výmluvné.

/Davy/

.....
Květnovým barvám chodím vůni krást
nic víc
Nocí je kradu
Jsem a vím co jsem
zlodějka májových parfumů

Loupím v modrých pokojích
kde se hvězdy řadí v malbách stěn
kde se sladkost sama nabízí
Tam jsem doma
Ach noci

Když jdu tak sama
/stín jsem prodala už dávno
to všichni dobře víte/
když jdu tak sama
mezi proudy vůní
do svých pokojů
kradu je plnými doušky
a omámená vším
tmou světlem vodou květy
láskou která je tak květnová
jak Karel Hynek sám

myslím jen na trest
jenž bohyně krásy jednou
za mnou vyšle

.....Oxymoron

Nicůtka která rozezpívá
hladové nasycení
prázdnost jež vzbudí plnost
blázen k moudrosti nabádající
strach z odvahy
mikrokosmos ve vesmíru
smrt láskou
radost jako hrobař
uzdravení jedem
a moře v dlaních
je vše co neznáš

Tomáš K.

Co vy na to?

" 'My měli kemp tam, co stával ten mlejn. Jak vvhorel a nikdo neví proč ...' začíná jedna z nádherných písniček Wabiho Ryvoly. A jiný jsou zase vo jinejch místech. Spad každej zná Cestu na Island, Poslední weekend ale i Řeka hučí, Askalona ... Kromě písniček vyšla ještě kdysi knížka Potlach, v níž se to campy jenom hemžilo. No, a nám bylo 15 a nevěděli kam jezdit, znali jsme tak Ameriku v Srbsku - a bylo nám to málo.

Písničky a knížka nás poslaly do novejch lovišť. Brdským lesům jsme dlouho věrní. Dokud je neprolezem dokonale. Zklamává nás Údolí děsů, Ztracenka i Utah, takhle si tramping nepředstavujeme. Hledáme Island a nacházíme minipřevís zavalenej sněhem. Při týhle příležitosti jsme prolezli celý Jizerky ... Pátráme po Fort Hazardu; prohlédáme Šumavu. Jedem na Mořský voko, Padrtský rybníky, Tejřov, Lucernu .. A tak pomalu poznáváme kraj po kraji. Dalo by se to nazvat toulkama tramskou literaturou a písničkama. Někdy nadšení, někdy zklamání ... Ale hlavně toulání s určitými cíly.

Chtěl jsem si to nedávno vyzkoušet. V sobotu jsem vyrazil k tomu mlejnu z úvodní písničky. Sutiny jsem viděl. A vedle nich fungl nový obrovský rekreační středisko ...

Jsou ještě místa písničková, inspirující ? "

"Co vy na to" od autora Houly - Portýr

č.2 - 1984

Mírně řečeno, šok. Našel jsem ten Portýr na botníku v Polský a musím se přiznat, že jsem jím listoval už se zaujatostí proti všemu, co má něco společného s Portou. Čekal jsem texty nic neříkajících písní či fotky letníků, folkařů a amfiteátru pro 30 000 lidí. Opravdu tam vše bylo. Akorát ten článkuček působil jako zatraceně příjemná pěst na oko.

Ten Potlach mám doma taky. Každá povídka jiná, ale dohromady bezvadně ladí - jako když zazní kytara. A ty tóny dávno naladěných strun ve mně dovedou znít hodně dlouho ...

Kdysi dávno jsme se vlastně jen štváli krajem a polykali kilometry - byla to doba velkých klobouků, širokých opasek a touhy dojít co nejdál. Nejlepší byl ten, kdo nejvíc vydržel.

Potom jsme zjistili, že nejsme první, kdo stojí na našich zamilovaných místech. Začali jsme nalézat vztah ke krajině, k Cestě i k těm, kteří po ní šlapali před námi. Vynořovaly se tramské pověsti

a legendy, písně nepsané pro veřejnost i staré tramské povídky. Nebyli jsme sami, kdo spal na Tejšově, stavěl se ve Skrejích "na jedno" či hledal společnou řeč se Starou řekou. Přibývalo setkání s lidmi, co už měli něco odježděno a "něco věděli" - dávali nám konkrétní cíle v zelených lesích na obzoru. Krajina záhadných ledovcových balvanů kolem Blatna, kde člověk spíš tuší než ví, že někde mezi nimi je už léta marně hledaný camp Zlatý klíč. Klíč ke tramským generacím před námi i k trojici sluncí nad obzorem.

Noční škobrtání po Oupoři, silnička "po níž to šofér tároval ke Skrejím", zašité campy Orlí a Tunel či dobíhání vlaku v Roztokách. Doba se však mění a tak nám nezbyvá, než se smířit s tím, že už nikdy neuslyšíme kukačky v dřevem obložené hospodě ve Vostrovci, nad kterým se měsíc měnil v medvídku Pů. Nikdy už neposedíme na sudu v Rakoluský knajpě nad řekou. Dívám se po obloze modré jak dřiny a hledám na ní hejna divnejch ptáků. Řeka najednou vypadá jak namalovaná od mistra Buriana ...

" ... čekat dole pod Liblínem na psí štěk a kvil
kterej hafne v sypavištích dog of Baskerwill ..."

Prolezáme údolí za údolím a hledáme se zatajeným dechem legendární camp Baskerwill, na který se vždy na Devátého stahovali "old boys" při invazi na Starou řeku.

Nacházíme potlachoviště s dávno rozfoukaným popelem a osamocným stožárem na vlajku. Pro nás záhadná 'sypaviště' dostanou konkrétní podobu. Nacházíme i rozlehlé trosky kamenných hornických domků. Padne noc a člověk hledá ve tmě vytřeštěným zrakem plamínky hornických kaňanců, jejichž majitelé jsou snad dodnes zavaleni v některé ze zdejších štol. Vítr zpívá ve větvích a tak jen romantik může zaslechnout "jak rány duněly, když ve skalách jsem lámal tunely ...".

Vnikli jsme do podzemí. Malé štoly se zvětšily v ohromné podzemní prostory, jež nám braly dech. Každý krok dopředu pro nás znamenal blíž k lidem, kteří zde kráčeli před námi a my věděli, že je nesmíme zklamat. Pohled zpátky nám ukázal východ na světlo zavalený hustou mlhou, snad stejnou jako na anglických blatech. Baskerwill ...

Dávné povodně srovnaly bahnitě dno chodeb a nanasly sem i kusy dříví, nyní už shnilého. Zjistili jsme, že jsme první, kdo po letech otiskává své boty do žlutavého bahna. Mnoho chodeb bylo zaplaveno vodou či zaneseno bahnem, pro nás příliš bezedným. Na zemi často ležely mnohatunové balvany, utržené od stropů velkých sálů, ale asi právě toto riziko nás přitahovalo a dávalo všemu ten pravý šmrnc.

Snad možná právě proto nás nepřekvapil nález voru na kraji

jedné boční zatopené chodby. Jako by zde ještě byl cítit pach hořících svíček a pochodní od lidí, kteří zde byli před námi. Opět jen romantik zaslechl šplouchání bidla, postrkujícího vor se skupinkou skrčených postav vstříc černým záhybům stoly. Pochopili jsme, co hnalo Percivala za Svatým Grálem ...

Má smysl psát dále? Ne, určitě ne, protože pouze Neznámo přitahuje člověka. Tulák, který vidí za zatáčku, přestane být tulákem.

Myslím, že záleží především na nás, jestli ta generace po nás bude mít chuť chodit taky jednou ve vyšlapaných stopách.

Davy

POTKÁNÍ

Všiml jsem si ho, už když jsem přicházel na zastávku. Mirek, velký kamarád z dětství. Nejméně rok jsem ho neviděl. Vypadal starší. Na bradě měl špatně oholené strniško. Zdálo se, že čeká na autobus, dokonce snad na ten, kterým jezdím já, když mi dojde benzín / pravidelně 2-3 dny po výplatě /.

- Ahoj, Buližníku! - vytrhl jsem ho z poněkud nepřítomného výrazu.

- Jé, čau, Buližníku! - odpověděl mi. My jsme si tak říkali. Před lety a vždycky, když se potkáme.

- Co ty tu? -

→ Já? -

- Jo! -

- Jedu do práce. Do skladu. Teď tam dělám. V Ruzyni. A ty? Slyšel jsem, že učíš. -

- Tak náko. Na Dědině. -

- Jo tak to jedem spolu, co? -

- No, jasně! -

- No, to je bezva. Dlouho jsme se neviděli. Pokecáme. -

- Koho?! -

- Co? -

- No koho pokecáme? -

- Jo tak! Hahaha. -

- Hehe. Hele, už to jede. -

- Pozor, tady budou dveře! -

- Jo! Dyžtak mi drž fleka! -

- Jasně! -

- Do háje, hele ty báby, jak se cpou! Co tu dělaj takhle ráno?! -

- Máš legitku? -

- Né, platim... ale teď ty svině nechoděj. A v tý tlačenici by si stejně nikdo neškrtn. -

- Kurník, já bych spal! -

- To mi povídej! -

- A co jinak? -

- Tak různě, no. Měli bysme někdy zajít na pivo. -

- No, to jo. -

- Pokecáme. -

- Jasně. -

- Co ve skladu? -

- No - votrava, no, sklad. Ale je to dobře placený. -

→ Kolik? -

- Tak dva a půl. -

- No, tak to je bezvadný. Do kdy děláš? -

- Tak do půl čtvrtý. -

- Hm. -

Mirek stál vedle mě a nesmál se. Vždycky se totiž smával, proto teď bylo všechno nějaké divné, nepřirozené. Jiné.

Napadlo mě, že bych raději ve stoje klímal, nebo si šel sednout dopředu za řidiče, kde se dalo tušit volné místo, než se udržoval v bdělosti a vedl rozhovor. Co si myslel Mirek, nemám tušení. Zíval.

Vzpomněl jsem si na příhodu, kterou mi před pár roky vyprávěl. Rozverná příhoda z gymnázia, do kterého jsme / každý do jiné třídy / chodili.

- Pamatuješ na studenta Bortela a havrana? - zeptal jsem se.

4. A byla tím nejhorším / dle slov pedagogů /, co kdy Štěpánská / toho času Nad Alejí nevimužkolik / zažila. Chodil do ní Mirek. Ale hlavně - chodil do ní i student Bortel, který, mimochodem, kolem sebe soustředil kliku největších studentů - vyvrhelů, kteří pili, kouřili a byli na svůj věk / vlastně na jakýkoli věk / extrémě zkušení. Byli známí a obávaní.

Kromě obrovského množství drsných vtipů a legráček se studentovi Bortelovi povedlo i několik málo velice jemných, řekl bych až lyricky laděných žertíků. Jako to s tím havranem.

Byly tenkrát velké mrazy, v předuše uhelných prázdnin vždy toužebně očekávané. Student Bortel vystoupil z tramvaje, otřásl se zimou a zamířil k bufáci. Na jedno. Aby byl základ na celý den, snídaně má být přece vydatná. Sotva ho urazil, nasměroval se do školy a rozvážně vykročil. Bylo osm deset, čili normál.

Cestou jeho zraky padly na černý flek v křoví opodál.

Student Bortel byl zvědavý.

Studijní typ, jak o sobě vesele prohlašoval.

Zamířil k fleku a zajásal. V té chvíli by si nic víc nepřál.

Snad jen modrou.

Na zemi ležel zmrzlej havran. Byl úplně mrtvej.

Student Bortel ovládl vlnu radosti, která jím projela jako pátá struna folkařem.

Vytáhl z aktovky s učením igelitový pytel, kterým chtěl dnes dusit nesympatického spolužáka a havrana do něj strčil. Byl nádherný, obrovský, černá barva peří házela ocelově modré odstíny.

Dostal se v pořádku do školy. Chlubil se spolužákům. Igeliťák s havranem nacpal do lavice a opojné omámení z nálezu mu vydrželo až do třetí hodiny, kdy byl přírodopis. Měli na něj jistou profesorku Malátovou, podivnou existenci, která dělá bokem revizorku DP hl. m. P..

Jeden z kumpánů studenta Bortela si nic nenechal pro sebe, zničehonic povstal a vmetl profesorce do tváře slova:

- Prosím, Bortel má ptáka! - / Třída: - HAHAHA! - /

Bortel zašmátral v lavici, ptáka, který se mezitím rozmrazil, vyndal z igelitu, chytil ho za křídla, roztáhl ho / měl rozpětí dobrý metr /, povstal a pravil:

- Je to havran. - / Třída: - HAHAHA! - /

Profesorka vytřeštila oči a naprázdno polkla.

Bortel pokračoval: - Našel jsem ho dnes cestou do školy. Je krásný, že jo?! -

- Hned to vyhoďte! Je to velice nehygienické! - rozohnila se Malátová - Víte, že tím můžete rozšířit infekci?! Nebezpečnou infekci?! Okamžitě to odnešte! - / Třída: - HAHAHA! - /

- Nevodnesu nic! Havran je můj, našel jsem si ho, vodnesu si ho domů! Budu ho pitvat. - / Třída: - HAHAHA! - /

- Nehrajte si se mnou! Okamžitě to běžte hodit do popelnice! -

- Nepudu. -

- Tak se mnou půjdete hned teď do ředitelny! -

- To byste mě tam musela vodnést. -

Zatímco se profesorčina hysterie stupňovala, student Bortel poklidně balil havrana zpět do igelitu a ukládal jej na bezpečné místo.

- Tak vy se mnou odmítáte do té ředitelny jít?! -

- Jo, Voni by mě tam zředili. - Touto drtivou replikou studenta Bortela byl jeho dialog s profesorkou zakončen. Bez následků. Student Bortel opeřence odnesl domů, kde ho pitval.

Druhý den přinesl do školy tajuplný pytlík. Jeho obsahem strašil o přestávkách i během vyučování dívky.

V pytlíku byla uříznutá havraní křídla.

Student Bortel s jeho klikou vyčkali odpoledne. Všichni odešli ze třídy kromě nich. Studenta Bortela kamarád vytáhl kladívko a hřebíky.

Nad tabulí, ve výši, kam nebylo možno dosáhnout, vévodil třídě velký černý plakát skupiny AC DC.

Výkřev studentstva hodil dvě lavice na sebe, jejich privilegiovaný vůdce vylezl nahoru a přibíl levé havranovo křídlo na zeď vlevo od plakátu a pravé křídlo havranovo vpravo od plakátu.

Poté všichni zmizeli.

Ovšem, v následujícím týdnu se vyšetřovalo:

- Kdo to tam dal?! -

Ticho.

- Jak si to představujete?! -

Ticho.

- Uvědomte si, že se nacházíte na půdě Akademického gymnázia! -

Lehký smích.

- To nemáte žádnou čest a nedokážete se přiznat?! To z vás rostou tak špatní lidé?! -

Smích.

Křídla vydržela na svém místě celý měsíc. Byla odstraněna až na přímou intervenci ředitele Vocelky, a to předsedkyní třídy, protože se nikdo nepřiznal. Předsedkyně třídy byla vzorná studentka, jedničkářka, velmi aktivní v tzv. celoškoláku.

Při sundávání křídel plakala nad špatnými lidskými vlastnostmi a odporem.

Student Bortel se svou klikou se smál poprvé i naposled.

- Pamatuju, no jéje...! - odpověděl na mou otázku Mirek.

Jeho koutky se trochu pousmály. Potom se vrátily do své předchozí polohy, za chvíli se usmály trochu víc.

I v tom úsměvu unaveně řekl: - Jak mu uříznul ty křídla...

...a přibíl... -

Chvilku na to se odvrátil a koukal dopředu na silnici.

Autobus již delší dobu stál. Když nic nezjistil, otočil se zas ke mně.

- Nepudeš naňskou školu, Buližníku? - zeptal se.

- Jo, dyž mě vezmou... -

- A na jakou? -

- No na jakou, hádej na jakou asi...! -

- Na pedák? -

- Správně. Právě tam. A ty? -

- Nevím, teď asi půjdu na vojnu. Abych to měl za sebou. -

- Hm. -

- Tak pudem někdy na to pivo, jo? Já se stavím, jo? Nebo se stav - né, já ti brnknu, jo? -

Chvilku potom zmizel v mase vystupujících lidí. Svalil jsem se na sedadlo, abych si zdřímнул na ty dvě stanice.

Dvě stanice s pozvánkou na pivo v kapse.

Bývají smutné kapsy, kterým čas rozpáral dno.

NA ZAMYŠLENÍ...

Když umírají legendy, umírají sny
Když skončí sny, už neexistuje velikost

Ve chvíli, kdy Kryštof Kolumbus vystoupil ze své lodi na americký kontinent a setkal se s Indiány, nemohl nikdo tušit, že se začne tvořit jeden velký sen. Sen o lidech, kteří budou dlouho dráždit chlapeckou fantazii.

Indiáni se stali určitým symbolem přírodního, nezkrotného, ale i moudrého člověka. Proč stejné aureoly slávy nedosáhli ani staří Slované, křováci či malajští piráti? Byla to možná bojovnost, s jakou se až do svého zániku drželi své víry a své půdy. Legendu však netvořili sami. S nimi se po prériích toulala stáda bizonů, v lesích kožešinová zvířata a v horách medvědi grizzly. A za tím vším přišel bílý muž - lovec, trapper, průkopník. Později se k zálesákům přidali osadníci. Všude však stál druhý symbol Ameriky - bílý muž s koněm, lasem a puškou.

Spousta jmen byla zapomenuta, ale mnoho jich přežívá dodnes, např. Král Filip, princezna Pukahontas, ale i Nanty Boon a Davy Crockett. O některých se tvrdí, že byli legendou, snem či osobou smyšlenou. To je pravda jen do chvíle, kdy vzpomeneme právě ty nejmenované, ty, co v ryzím světle dějin stáli nejhlouběji a prací a zápalem tvořili osoby, jejichž jména se stala věhlasem. Jméno člověka nedělá hrdinu, ale jeho zápas se sny, jeho touha po překonání sama sebe ho staví nejvýše. Jen ten, kdo dovede vyniknout nad lidi stejné úrovně bude jmenován u ohňů a o něm se budou skládat zkazky.

K většině z těchto lidí se váže víra. Víra připodobnit se a stát se alespoň v očích svých nejbližších také takovými hrdiny. Spojujeme si tuto touhu s činy a to s činy, které částečně rámcují život těchto osob. Navracíme se do lesů s touhou dokázat si, že jsme stejně dobří, jako byli oni.
k tomu všemu nám slouží předměty takřka denní produkce:

Oheň , Ošacení , Symbolika

Ke všemu ale vážeme i Víru.

Šedý Vlk vypravoval:

"Říkám mu bratříček. Je to můj nejmilejší kamarád, když žije svým svérázným životem. Když žije v mezích míru a neběsí jak démon, tu dovede vypravovat, časem jej taky pochopíš a nebude ti jen táborovým ohněm, ale bratrem, jedním z těch, které stále potkáváš v přírodě. Vycítíš

duši přírody. Poznáš svoji nepatrnost a nutnost. Mohutné pouto, které váže hvězdy, vesmír, tebe, tento oheň, strom v mohutnou harmonii celku. Až budeš jednou sám v horách v noci, kdy kolem tebe bude jen velebná tišina velehor, tma, jen sem tam hrdá hlava horského titana, který ční nad mlhu údolí všednosti, a hvězdné nebe nad tebou, pocítíš nejprve úzkost a děs. Pak přijde klid - pocítíš dech hory - poznáš přírodu - poznáš, co je to Bůh ---"

Oheň, dávný průvodce lidí, nám svítí na cestu už tisíce generací. Ty věky soužití s ohněm přinesly i své plody. Mezi k němu mají svůj vztah, který by bylo zločinem rušit nebo se mu posmívat. Některé zvyky jsou shodné pro velké skupiny lidí a mají dávné tradice, které se dodnes dodržují.

Všichni však rozlišujeme oheň na dva druhy: na oheň užitkový a obřadní.

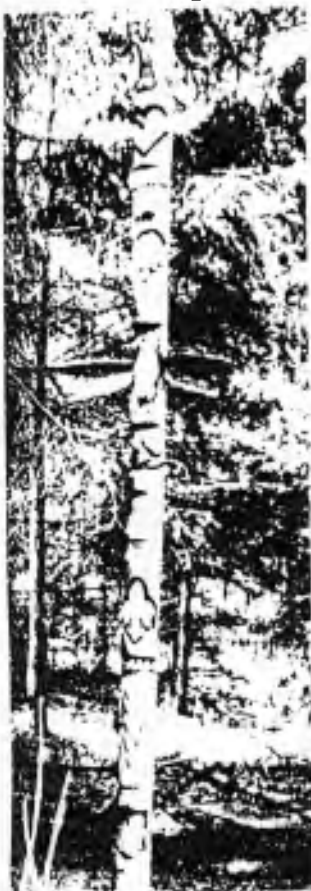
K ohni užitkovému přistupujeme většinou se zimou promodralýma rukama nebo v nich zase držíme ešus. Chováme k němu vykořisťovatelský poměr a je naším sluhou, nebo si ho zapálíme jen tak pro radost. Můžeme u něho také tiše mumlat: "Hoř, ohníčku, hoř, zlé oči umoř!"

Oheň obřadní vyžaduje sváteční atmosféru a společný mír v duši. Připravená hranice je zapálena ze čtyř světových stran. Snažíme se kolem ohně být upraveni. Je to náš svátek a tak každý, kdo ho ruší, je z naší společnosti vykázán.

Idea zapálení je jedna: "Čistota ohně, těla i ducha. Projev přátelství, kamarádství a lásky." Rozdíl je už v obřadu a těch existuje několik. Nepřísluší mi vybrat ten nejlepší a nejhezčí, i tento obřad tvoří "ducha ohně" a záleží na kolektivu.

Kolem obřadního ohně si většinou zhotovujeme sedátka a šerifovi vyhrazujeme čestné místo a nejlepší posezení. Za šerifem se také nachází kultovní místo a to je zdobeno dle tradic - stožárem s vlajkou nebo nějakým symbolem. Symbolem čili totemem.

"Sluneční paprsky se vedraly pod víčka a zahna-ly tu věčnou touhu na spánek. Rychle jsem se zbavil té mumiovité ulity, toho trampského kokonu a pozdravil moudrou sovu", která na mě

hleděla ze své třímetrové totemové výšky. Dobří duchové campu nám umožnili slastný a ničím nerušený spánek. Abych pozdravil i je, stoupal můj zrak od paty totemu k jeho hlavě a ze symbolů narůstal děj napsaný jeho stvořitelem."

Zatímco indiánské totemy popisují duchovní a světské osudy daného kmene či rodu, u trampských totemů je rozděl v použití. Buď slouží jako ozdoba osady, pak jsou náročné po řezbářské stránce a přibližují se indiánským originálům, či vyjadřují myšlenku a základní děj osady, oddílu nebo skupiny lidí totem vlastníci. Totemy se čtou odzola nahoru a tak vždy nejdůležitější symbol je nejvýše. Vedle uznávaných symbolů existují obrazce vyjadřující skupinu, které totem patří. Osobní totemy pak vyjadřují přezdívku či povahové vlastnosti jednotlivce.

I k totemům se mohou vázat obřady, vyjadřující primitivní touhu po víře. Na rozdíl od indiánských skupin, kde se jistá mystika a uctívání čeká, u trampů je toto skryto a vázáno na ono sepětí se zemí dle ducha starých osadníků vlastníci koráby pustin. Při toulkách přírodou si vždy dokazujeme určitý směr víry a konfrontujeme jí s ostatními. Celé naše snažení pak dostává ránu ve chvíli střetu s civilizací, od které se nedokážeme odpoutat. U primitivních kmenů nám třeba strach z ducha připa-

dá normální, ale u nás se na to hledí jinak. Přesto své touhy zdobíme příběhy o slavných strašidlech či lesních běsech, huhlajících z vykotlaných pařezů. Nechci nikomu radit, ale každý si najde sám svoji cestu k zamyšlení nad Dymou, Hagenem, bráským Fabiánem či jiné pozoruhodnosti trampských večerních hoverů.

A nejlepší místo? "V tichu a hvězdné pohodě, v hlubokém lese stranou od světla ohňů. Pak dolehne tíseň na nitro nicoty a jak z Božího vnuknutí dojde k poznání dobro i zlo."

Své šatstvo ozdobujeme mnohdy stejně náročně jako se vyřezávají totemy. Například korálová kolečka. Málokdo už k nim váže určitý symbol či legendu. Kruh u Indiánů byl spojen s věčností. Kruh byl den, slunce a cesta hvězd, ale i dobro, co nemá konce. U barev a ornamentů se pak objevují rozdíly dle etnických skupin, ba co více, měli svou spojitost i s osobami. Dle barev se dal vyčíst i kus rodokmenu. Utahové dávali například barvám tento význam:

- červená - duhová barva ochrany
- černá - drsná, tvrdá nemilosrdná mužská barva, znamení severu
- modrá - chladná, tišivá, jemná ženská barva, znamení jihu
- žlutá - usínající, barva čistoty, znamení západu
- bílá - probouzející, pravda a pochopení, znamení východu

Skladba barev pak určovala i kmen a rod, nejen jednotlivce. Vše se pak odráželo i ve tvarech. Např. geometricky přesné ornamenty užívali pouze Navahové a obdélníkový tvar medicin-váčku měli zase Apačové. Byl v tom kus umění a touhy nezapomenout na předky. Primitivní víra umožňovala Indiánům sepětí s přírodou a tam jim dokazovala svoji nezvratnou sílu.

"Teď pochopil, Teď věděl, že čas pokrývá člověka jizvami, které jsou jako veverčiny pruhy, stezkami, jež vedou z místa, kde člověk je, k místům, odkud přišel, od očí jeho vědomí k chvostu jeho vzpomínání. To jsou pouta, jimiž je člověk přivázan ke svému já, ke svému malému dílu kulatosti věčného kruhu."

Dalík

Z REDAKCE:

• Ještě se nám nevrátila všechna třetí čísla a proto neznáme výsledky sčítání čtenářů. Snad příště.

• Osobní zprávy:

V těchto dnech se dožívá devadesátí let nám všem velice dobře známý kamarád Vagabund. Jak ukazuje naše fotografie vpravo, je stále ještě svěží a plný tvářčeho elánu. Blahopřejeme!

Čtenářky, pozor !!! Na četná přání Vagabundových ctitelek otiskujeme jeho podobu v době, kdy byl stejně starý, jako my dnes. Fotografie vlevo je z roku 1916 a zpodobňuje Vagabunda jako čerstvého rekruta k c.k. husarům.

... DRBY ...

- 10.7.1986 se žení šerý šerif Dan a bere sobě všem velmi známého Tuřína
- 12.7.1986 se vdává mandolinistka trampgrassové hudební skupiny Komár - Jáně a bere sobě za muže řezníka Billa
- 19.7.1986 /aneb do třetice všeho.../ vstupují do manželství proslulí Bodlina, Admirál a Bessie. Blahopřejeme!

PROBOHA !

**UŽ
DOST...**

2.výroc. oheň t.o. ŠERÉ ZJEVY

RADEC
19.4.1986

Osada Šerých zjevu pořádala 19.4. tr. svůj druhý výroční oheň. Oproti létům minulým, kdy ohně proběhly na severu v Tupadlích a za hezkého počasí, došlo ke změnám. Pro potlach bylo zvoleno krásné pohoří Radeč, které leží na jihozápad od Týřovska i od Prahy. I přírodní kulisa byla vyměněna: sněžilo a přšelo. Většina plánovaných her proto nebyla z humanitních důvodů uskutečněna. Přesto se výroční oheň povedl. Účastnilo se jej rekordně málo osob/20/ a rekordně mnoho hudebníků/14/. Též rekordně mnoho ŠZ /5/... ŠZ se pochlubily novým šerým vřivkem, další peckou na nárameníku ne jvyššího osadníka a hezkými keramickými camrátky od Dáji.

BAZAR

RODINA **divočí pensionál**
v Praze, Žitná ul. 2.
(narozi Karlova nám).
kzr o výchova pečlivá. Státně zkoušená učitelky.
haversace německá, francouzská a anglická. Rodinný život. Blížší v prospektu. 16248
kř. Aug. Flötschrová, stát. zkonš. učitel. hudby.

Nabídnutí k sňatku.
30letá rozká blondýnka, malé rodné postavy a věnem 10.000 korun hodlá se provdat za pána se zajištěnou existencí. Nab. pod zn. „Záti“ příjímá adn. N. L. 32413 I

Nabídnutí k sňatku.
Ciní 30letá rozká inteligentní slbna a věnem 40 tisíc korun zap. úradníkem se zap. existencí. Nab. od pána vyšší postavy pod zn. „Jen Praha“ přj. ad. N. L. 32412 I

Inteligent

1.6. v Praze dleci, pčil by nacin. vzš. znám, se samostatnima, vzššl. dápnou. Kdálky quol znoc. „Léto 86“ do adn. N. L. 8190-1

KDE SE
V PRAZE
KOUPI
PĚKNÉ
HRAČKY?

U Brandeisa! Tam mají ohromný výběr!
U Brandeisa dětem rozumějí!
Brandeis prodává hračky již 80 let.
U Brandeisa mají panenky a auta, hry a stavebnice, železnice a koně a všechno...
A všechno skutečně levně.

BRANDEIS, dům hraček, Praha I, Havířská

K válečné výzbroji

nabílek jezdecké kalhoty

boze čvů.

lano, prostřední síly . . . kus K 450 a2 9--
 Angorová, poloviněná . . . kus K 625 a2 750
 čistě vlněná . . . kus K 11-- a2 12--
 z bobří srsti . . . kus K 21-- a2 35--

Důstojnické kazajky

k nošení pod bluzou, velmi lehké a teplé,
 čistě vlněná . . . kus K 12-- a2 19--
 z bobří srsti . . . kus K 21-- a2 31--
 z velbloudí srsti . . . kus K 19-- a2 21--

Spací pytle

impregnované, s vlněnou podšívkou . . . K 35--
 lýtč a kapucí . . . K 45--
 vlněná, s podšívkou z velbloudí srsti a
 kapucí . . . K 70-- a2 90--

Jádrové košile

původní čistě vlněná . . . kus K 1040 a2 13--
 Merinos, 3/4 vlny . . . kus K 625 a2 7--
 Angorová, poloviněná . . . kus K 560 a2 6--

Jádrové kalhoty

původní, kviláš silné . . . kus K 1080 a2 1340
 Angorová . . . kus K 640 a2 640
 z bobří srsti . . . kus K 25-- a2 35--

ponožky

Merinos . . . pár K 125
 čistě vlněná . . . pár K 2-- a2 4--
 z bobří srsti . . . pár K 550 a2 6--
 z velbloudí srsti . . . pár K 250 a2 750

Různé jiné věci:

důstojnické rukavice čistě vlněné . . . K 360 a2 675
 z bobří srsti . . . K 3--
 jezdecké jelenice
 s vložkou z velbloudí srsti . . . K 12--
 dátoj. kufle proti sněhu a mrazu K 260, 425 a2 10--
 nálopuščky . . . K 120 a2 275
 ohřívače noh z bobří srsti . . . K 450
 utrovice po domácku . . . K 225 a2 776
 utrovice do sněhu . . . K 1650 a2 16--
 křížní pásy čistě vlněné . . . K 420 a2 9--
 vzduchová polokráta kus . . . K 6--
 důstojnický vak s řemeny na plášt K 8-- a2 13--
 přikryvka z velbloudí srsti . . . K 15-- a2 42--
 hanelová košile kus . . . K 640 a2 650
 hedvábné kazajky, hodvábné kalhoty co nejlev-
 něji. Veškeré zakázky vyřizují se jen proti dobřice.

HLAVNÍ VĚŤA KALHOPEČÁNĚ,

zpracovává s trikotovým zhořím
 v Praze, Čelenská ulice č. 20 nová. 18705

KINO

ORIENT

Hyberburská 20.

Telefon č. 4808.

OHROMNÝ ÚSPĚCH!

NAŠÍ VE VÁLCE.

Veselá válečná směs.

Zvláštní hudební doprovod od B. Gollerta.

Představení o 8., 6. a 8. hodině. 22054

S.N.S. PATRÁ RADÍ

INFORMUJE

Boj proti sportovcům nabývá neuvěřitelných rozměrů. Každý z Vás, ctihodní čtenáři, si jistě vzpomene na výzvu v prvním čísle TH, kde jsme uveřejnili nabídku, že S.N.S. zaplatí určitý obnos každému nepříteli sportu za písemné prohlášení, že již nikdy nebude sportovat a zejména cvičit na Spartakiádě.

Tato výzva má ohromný ohlas zejména v zahraničí. Např. firma Mercedes se vzdala vývoje sportovních vozů a uvolněné prostředky poskytla našemu hnutí.

Fotografie znázorňuje obnos, jenž bude zaslán první tisícovce nesportovců za jejich prohlášení!

ŠERÝ SVĚT 5

BY BILLICEK, S. Z.

JONNŮV HRŮZNÝ NÁLEZ A BITVA

BONG!

OBSAH PŘEDCHOZÍHO DEJE :
SLAVNÝ BLUEGRASSOVÝ BANJISTA EARL SCRUGGS VYHLEDAL JESTĚ SLAVNĚJŠÍ ŠERÉ ŽEJEVY A PEKNE JE POZADAL O VYSVOBOZENÍ Dcery MANDOLIN, KTEROU VYVĚSLI O DNĚ FOLKARI, KTERI SE USADILI V MĚLNÝCH HORÁCH, KDE RVOU, ZNÁSÍLÍVUJÍ DETI A KŘADOU. PRY, CO NEJDE VZÍT, ASPŇ ZAPALÍ. A CO NEJDE ZAPALIT, POKALÍ.
ŠERÉ ŽEJEVY IHMED VYKRAZILI A PO PŘÍJEMNĚ CESTĚ STANULI V PODHORÍ MĚLNÝCH HOR. TRHAČ VYČERPAN, OHLEL A VOLÁ PO PIVU...

PRÁTKO SE ŽÁDNÉ STRACHY! TATO ZAMLŽILO! TAJUPŇNA LAHVIČKA TĚDY ŽIJE! SKRÝVA OSL ŽIVĚHO NEZMAR! JHAT JE L...
FUZATELNÍ!

PROVARZA!
PIJ!
ŽIVĚ!
PIVO!
VZ SE PROBÍRA!
DE J MU HONEM EŠTĚ ČOUDA!!!

TRHAČ SE PO ŽIVĚM PIVU FEMEK OKAMŽITĚ PŘEBĚHL A VĚTILA, SE MU JEHO KLASICKÁ KONDICE...

TRHAČ SE NASVACIL A POŠE SE VŠICHNI VYDALI ZAS NA ČESTU. ASI PĚT HODIN SE PROBÍJELI HUSTÝM PŘÁLESEM KDYŽ POJEDNOU ŽELENY PROSVÍTL OBRYŠ JAKĚSI CHATY...
...EJHLE, DOMEČEK!
JONN, JDI SE PODÍVAT CO JE UVNITŘ!
KURNÍ BOUDA!

DEJE JIHO VYRAŽENE
INTERVU CHATY ŠEDAL JONNA HRŮZNÝ, STRÁŠNÝ NÁLEZ.
OBESENÝ BANJISTA!
HLAVNE HROZNE OPATRENI!
NAŽEKI LEŽELO ROZHLEKĚNĚ 5-STRINGS
NEŽNÁMÝ BANJISTA BYL OBESEN NA 5. STRUNE...

ŠERÉ ŽEJEVY NEŽNÁMĚM POHREBILI. PŘEČ FOLKARI!!! DOBYTEK HANBA JIM! FOLKARSKÉ JIM! ZA SNAD NUDU SPROŠ...
ZDE ODPOČÍVÁ NEŽNÁMÝ BANJISTA
OH...

NO, NESLA NA KRAJ A NÁSI HELVIO VĚ SPĚ NEKLIDNÝM SPAŇKEM KOLEM OHNĚ, STRÍČAJÍC SE VE HLIVČKÁCH...

POPLACH!
FOLKARI!
EEH...? I-HONEM LADIT A HRAT!!!
NEČM ŽIJNE BÍDŇ ČUATKA!!!

ZDE SE MUŽE LASKAVY EŇENÁŘ NA VLASTNÍ OČI PŘESVEĚDIT, CO UDELA S KLASICKÝM FOLKARĚM KLASICKÁ HRA NA BLUEGRASSOVE BANJO...
SYMPATICKÝ BANJISTA
A JOHN HARDY, KTO' BYL...
HALDA ŽIVĚNÝ FOLKAR!
RUP!

HEŠETREHE HOŠI NIKOHO! RÍDIME SE HEŠLEH "DA-LI TI FOLKAR LETAK, VEZMI NA NĚJ ŠMETAK!"
HELE! TAMLE SI JEDEN ZACPAL USI A PRCHA! JONN, UTÍKEJ ZA NĚH PĚD NĚŠI NÁM VAKNOUŇ!
AT ŽIJŠ ŠERÉ ŽEJEVY!
TEN JEDEN FOLKAR BY MŇHLE VŠE ZATRACĚNE ŽKOPŇI - MĚN KOVAT!

DOŠTĚNE JONNA O DNĚHO FOLKARĚ!! CO BUŇ DAL?? NEHATE ŠEACH O NÁŠE HRŇINY?? KY JO! V KAŽĚH PŘÍPADĚ SI VČAS OPATRETE DALŠÍ ČÍSLO TH!!!

Billicek, S. Z.

Tak vážená čtenářská veřejnosti,

Herold je hotov a myslím si, že je fakt skvělejší. Jenom doufám, že bude-li příznivá konstalace hvězd, proběhne toto číslo po trase tak, jak má a snad i v termínech. Aby se zase nestalo, že mi Táňa přinese Herolda ke mně domů, když to má k Lišce, kterou dobře zná, deset minut pěšky ...

Mějte prostě na paměti, že mi zdá značnou práci odrážet útoky herolduchtivých kamarádů z Plzně, kteří už teď po mně chtějí toto číslo.

datum předání

Žanetka /skoro už s Ivanem/

Táňa & Swišť

12/21/81

Liška + Anežka, event. Medvěd

Vagabund

Růženka & spol.

12/1/81

a přese mě kamarádům do Plzně.

Spíš ze zvyku připojuji stránku na Vaše výlevy, která bývá zcela nevyužita, což redakci značně mrzí. Udělali byste nám radost !

Davy

že mám jedinou sbírku vybraných, a to je publikovaná celá sbírka starých ústavů.
je to legální je to, ale už to není lidé více významní (v posledních letech se to
stalo zvláště) a pak už to připadá jako vyhledávání místa, na které raději nemůžu
odjet

ještě bych se ptal, jak to bude s tím, že máš fotografování, jak je
to na téhle stránce.

Lída

ještě sbírání. Souhlasím s tím co napsala Lída.

Vojtěch

2. prosince čísel čísel je to jako nejlepší.

ještě přejmání přehledu ústavů „Týdenního časopisu“, který
až, jak jsem pochopil z podání pod články, je v rámci ústavů
kruhu autorů, může být nazváno „TAM TAM“ nebo „POUTAVÍČKA“ a
na něm je cíl mátožnosti pro vás, ale každý musí pochopit o co
jde, na čem stojí a jakým směrem. Proto by se „redakce“ měla
za velkou záležitost považovat, pro sebe nebo i pro ka-
malinky a plně.“

KAKO